

נאמר של נייר

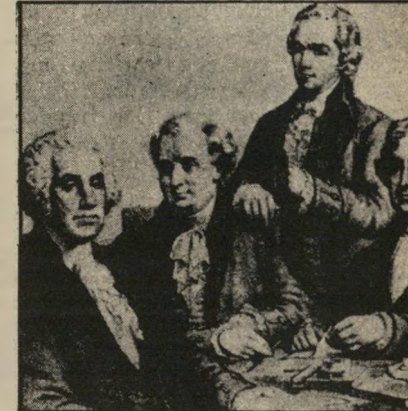

כרם אייכמנים היה לנבות ★ שחיתות של נשיאות סיפרותית ★ מענק ממשלתי ללודוויג ואן נטרא ★ תולדות הדוד סם ★ המשורר מסיבוב כפר-סבא ★ הצייר מתל-אביב הקמנה

היסטוריה

ארצות-הברית

מרכיב המו"לים בישראל מתמקדים בשנים האחרונות בעשיית רווחים מהירים ובהוליים. תוך כדי הונחת עיסוקיה העומק של ענף המו"לות. התוצאה: מיעוט פירסומים העוסקים בהיסטוריה של עמים ואומות. הוצאת זמורה ביתן החלה לטפח באחרונה

ווישינגטון (משמאל) וממשלתו מיסמך מרתק

סידרה של סיפרי היסטוריה, כאשר הבלוט שבהם הוא סיפורו של דייוויד תומסון אירופה מאז נפוליון.

בימים אלה ראהאור בהוצאה זו ספר היסטוריה חדש, בשני כרכים, תחת הכותרת היסטוריה של ארצות-הברית, שמחבריו הם סמואל אליוט מוריסון, הנרי סטיל קומאנג'ר וויליאם אי לכטנברג*.

שני כרכי ספר זה הינם המיסמך המרהיב ביותר שראהאור עד עצם היום הזה על תולדות ארצות-הברית. זהו ספר העורך חתכי אורך ורוחב של תולדות ארצות-הברית, דרך הסוציולוגיה, התרבות, העימותים, הולדת האומה האמריקאית, ייחודה הרמוקרטי, יסודותיה וריקעה.

תולדות ארצות-הברית מובאים כאן בסיוע תמונות ותצלומים מרהיבים, מראשיתה של אומה זו, מעידן התרבות האינדיאנית, דרך יסודותיה הראשונים, וירג'יניה, מושבות הבעלות של הלוורד בולטימור, יסוד הקרוליינות, ניו-יורק, ראשית התסיסה נגד המלכות, תשתית ראשית התעשייה והמיסחר — ויציקת ערכיה הבסיסים של אומת-העל האמריקאית.

בפרקים הבאים יש תיאור המהלכים שקדמו למפקה, המאבק במיסוי הבריטי, הכרות העצמאות והקמת השלטון המורד של ג'ורג' ווישינגטון וחבריו והמאבקים הצבאיים שניססו את העצמאות.

נחברי הספר פורשים יריעה נרחבת על ימי הראשית של הרפובליקה, דרך ועידת פילדלפיה ויציקת החוקה הפדרלית, אל אירגונו יוצא-הדופן של הממשל האמריקאי, זכויות

* סמואל אליוט מוריסון, הנרי סטיל קומאנג'ר וויליאם אי לכטנברג — הייס' טוריה של ארצות-הברית; שני כרכים; הוצאת זמורה ביתן; עברית אמיר אורן; 884 עמודים; מפתח עניינים נרחב (כריכה קשה).

מקור

עונת האביונים

אמנון נבות (שם אמיתי) נוהג בסיפורת הישראלית כתלמיד הלא-מוכשר של מורים בעלי כישרון מוגבל. קודם לכניסתו לאכסדרת הסיפורת עקב אחרי כלליה המישחק שלה, והגיע למסקנה שקודם לפירסום-בתולים סיפורות עליו לבצר מעמדו כמבקר-סיפורות, כדי לקנות לעצמו עמדת-כוח לשם קידומו בשלבים המאוחרים...

כך החל נבות (היורעאלי" — בפי מקורביו) לפרסם רצוניות שטוחות וריקניות, שנמהלכן קטל את יצחק בן-נר, את עמוס קינן ואת עמוס עוז, כינה אותם נטולי כישרון ספרותי והתפלמס עם הערכיות הבסיסית של כתיבתם.

למרות הפנטזי הבדוק הזה, של פריצה לחיים הספרותיים ברוח-סערה וקטילת דור הסופרים הקודם, איש לא הניד עפעף למקרא הרצוניות של נבות. מיתקפותיו האלימות עוררו גיחוך על שפתי מותקפיו, ששאלו: "מיהו נבות?" הפרק השני בתולדותיו היה כתיבת רומן, בלהט מתנשא מסר נבות את כתביה לידיו הוצאת סיפריית פועלים. כעבור זמן קצר הוחזר כתביה לידיו, עם ההערה הנימוסית של "אין באפשרותנו לפרסם סיפורך..." אלא שנבות הוכיח תושיה סיפרותית רבה, וניגש עם כתביה ל הוצאת כתר, שבה הוחלף עורך-סידרה מיקצועי בעורך לא-מיקצועי, שהת-רגש לעצם המחשבה שנתגלגלה לו הזכות לפרסם רומן של המבקר הוועם.

* אמנון נבות — עונת המלכים — או הקשל של הסוסים; הוצאת כתר; 209 עמודים (כריכה רכה).

כתביה זה הוא ראה אור תחת הכותרת עונת המלכים — או הכשל של הסוסים. רומן זה ראוי לתואר: הרומן הפחות מביטח של הסיפורת הישראלית בשנות השמונים, וגם הגרוע ברומנים שנרפסו בשנים האחרונות.

עונת המלכים הוא מציגה מורה, של מילחמות-ילדים בלתי-אמינות בשיכון ותיקי ההסתדרות בבני-ברק, ביחד עם התפעמות דרמטיות שני הארולפים, היטלר ואייכמן, תוך חוסר-רגישות והתגרות בשארית ניצוליה-השואה החיים כארץ.

את הסאגה הפאשיסטית שלו מתחיל נבות כבר בעמוד הראשון של סיפרו: לסגן המלך לא היו ספקות עוד בטרם עינה הספק את המלך: היטלר ברח מגרמניה והוא בכלל יושב במקום שבו לא עולה על הדעת לחששו: בבני-ברק,

סופר נבות אושוויץ סיפרותי

ברחוב מרדכי אנליבין מספר 84... איזו אטימות, כבר בעמוד הפתיחה! ההורים בשכתי שני הארולפים שזורים בעמודי הספר בהיות מיניות, זיווג כזה נוהג לכנות בעגה הסיפרותית-ישראלית בשם שבת-אות, קרי: דבקות בנוסח הכתיבה הגוסטאלגי של יעקב שבתאי המנוח. אולם לשון הכתיבה של נבות, בהשוואה למורו ורבו שבתאי, מזכירה לשון של אנאלפבית ליד מילון. דוגמה של שכתאות אנאלפביתית: "הפרש המלכותי, כאילו לא הוא הובה אלא החמור, צעק אתה בכלל הורג אותו הלוואי ששכבה ירגנו אותך באושוויץ, באושוויץ, באושוויץ, באושוויץ, ושבתאי החלבן לא ענה (כי שבתאי החלבן היה בכלל אילם) אלא הסב את השוט אל החמור, ובריאאל התעוזה כאילו הוא הובה וקמין אגרוף וצעק אייכמן. אייכמן..." כן, יש עוד אייכמנים

החוויה הישראלית נשיא לכל החיים

מפיו של פעיל מרכזי לשעבר בהנהלת אגודת-הסופרים נודע לי, שמשורר-החצר החיפאי (שנ'ירא) 'שלום' (שירי לפקיד מדינת ישראל) ממלא את משרת נשיא אגודת-הסופרים במינוי לכל חייו.

המחשבה שחרון ברמה שלישית משמש נשיאם של סופרי ישראל אינו נודא. שהרי באגודת-הסופרים בולט חסרונם של כמה מחשובי הסופרים והמשוררים בישראל (בניהם: עמוס קינן, עוז, פינחס שדה, עמוס קינן, יורם קניוק ועוד רבים וטובים). כך שאין כל רע בכך שלבלי-חריזה מכהן כנשיא האגודה.

נשיאות לכל חייו היא מינוי שבו לא זכה אפילו חיים נחמן ביאליק, והדבר מעיד כי בעסקנות סיפרותית היה ש' שלום כשנות אונן טוב עשרת-מינים מחנ"ב ביאליק, משיי עגבנין ואחרים.

במעמדו של שלום כנשיא לכל חייו יש משום סמל למצבה של אגודת-הסופרים כולה: היא סובלת מהסתירות-עורקים, מעניקה לעסקניה טובת-הנאה, אך מתעלמת ממשחיתת מעמדו של הסופר, המשורר, המתרגם והתורגם בחברה-ישראלית.

עצם הרעיון למינוי אדם כנשיא לכל חייו באירגון או באגודה ציבוריים יש בו טעם של טוטאליטאריזם. רעיון כזה מתאים לאגודת סופרים סובייטית, ולא לאירגון שהיה צריך להיות איגוד המיקצועי של סופרי ישראל. דרך אגב, אם עוסקים באיגוד מיקצועי, הרי כדאי להזכיר לחברי האגודה כי אפילו מוכ'לותו של ירוחם בשל בהסתדרות

עומדת להגיע לקיצה בימים אלה. ומה שטוב להסתדרות, טוב גם לאגודה. כל עוד יהיו אנשים כמו ש' שלום נשיאים לכל ימי חייהם באגודת-הסופרים, היא מעמדו של הסופר בישראל נחות ממעמדו של הסנרלר.

נשיא שלום אפילו ביאליק לא זכה